

Gewoon zoals het is

Malindi, oktober 2016

Jambo nieuwsbrieflezers ('Hallo' in Swahili)

Habari? ('Hoe gaat het?')

Mzuri sana ('Het gaat goed')

Het is al weer een tijd geleden dat ik heb geschreven. Geen onwil van mijn kant maar meer de stress ... jawel... stress in 'pole pole Afrika' (pole pole = rustig, rustig).

Nu ik ervoor ga zitten realiseer ik me wel dat ik zonder moeite een brief kan schrijven met louter vrolijke berichten en de verleiding is er ook omdat te doen. Er is immers al genoeg leed op de wereld en dan vind ik het zo fijn om iedereen via de nieuwsbrief juist ook wat goed nieuws te brengen.

Toch hebben bezoekers de afgelopen tijd mij op het hart gedrukt om aan iedereen ook echt te vertellen waar de problemen liggen, omdat u als nieuwsbrieflezers juist echt geïnteresseerd bent in Blessed Generation.

Nou weet u wat ... ik gooi het er gelijk maar uit. Dan kunnen we verder met andere berichten. Ik bedoel maar, het is net Prinsjesdag geweest, de dag van de begroting. Het moet kunnen ... komt 'ie ...

We hebben een gat in de begroting ... best wel een groot gat ook ...

U denkt misschien: "Ria zag je dat niet aankomen?". Ja natuurlijk zag ik dat aankomen. Maar ja wat doe je dan? Bedelen? Zeggen dat het slecht gaat? Niet echt mijn stijl. Dus hier staat het ...kijk maar. Iedereen die een euro overmaakt en/of acties op touw zet ... welkom!

Nu kan ik er nog een schepje bovenop doen en zeggen dat de gebouwen..., de auto's ... maar dat laat ik toch maar achterwege. Ik heb eens gehoord van een man die zei: "Mijn vrouw komt thuis uit het werk met 1 probleem en dan luister ik goed en probeer het op te lossen. Dan komt ze met het volgende probleem en ik probeer het opnieuw op te lossen. Vervolgens komt ze met probleem 3 en dan zet ik het voetbal aan en pak ik er een biertje bij." Dit verhaaltje is me altijd

bijgebleven. Daarom houd ik het bij de begroting en hoop dat we het samen met zijn allen kunnen aanpakken.

Zo. Nu even wat anders. Want er is ook veel gebeurd.

Er is dit jaar veel opgeknapt. Zoals de eetzaal in Malindi. Die is nu voorzien van een heus podium. Een schilderes uit Malindi heeft deze samen met de kinderen van het opvanghuis prachtig beschilderd. De kinderen zijn er zo blij mee. Ze dansen en zingen eindeloos door.

We hebben zeer getalenteerde dansers die zelf aan de hand van filmpjes allerhande moderne dansen leren. Dit is een nieuw fenomeen nu we langzaam maar zeker moderniseren en kinderen toegang krijgen tot moderne media. De kinderen oefenen uren op nieuwe dansstijlen die echt heel modern zijn. Het is erg fijn om ze zo gemotiveerd ergens mee bezig te zien.

Onlangs hadden we een cultuurdag waarbij verschillende Keniaanse traditionele dansen naar voren kwamen. En ook de moderne dansen, want ook dat hoort bij cultuur. Ik was die dag eigenlijk veel te druk om rustig in de eetzaal te gaan zitten en naar dansen te kijken, maar ik zou echt mensen teleurstellen als ik niet zou

gaan. Dus ik zat daar ... Echt, wat een goede beslissing en wat fijn dat ze me hadden overgehaald!

Dit is wat de energie van het werken waard maakt. Ik zie de tweeling die we ophaalden vanuit een straatkinderen-situatie in volle toewijding op het toneel. 100 % concentratie. Dan komt er een jongen op me af die jaren geleden kwam als een klein manneke. Nu leidt hij mij het podium op als een echte jongeman. Hij pakt mijn hand met zijn gespierde armen en leidt me in de dans. Een gevoel van dankbaarheid overwelmt me. Alleen al vanwege het feit dat ik niet kan dansen en deze jongen me gewoon meeneemt en natuurlijk vooral omdat ik mag zien wat er van deze kleine dreumes terecht is gekomen. Hij is nu een jonge man, klaar om de wereld te betreden!

Het traditionele dansen wordt geleid door Laban. Sterk en in de bloei van zijn leven. Als een soort André van Duin staat hij daar met de eerder genoemde tweeling – voor de dood weggehaald – nu in groep 8 en bijna klaar om naar de middelbare school te gaan. Ik dank God vanuit diep van binnen dat ik hier mag zijn en hier getuige van mag zijn .

Als alle personeelsleden door de kinderen op de dansvloer worden gehaald, is het feest compleet. Iedereen lacht en juicht. De sfeer op BG Malindi is bijzonder goed. Dat is vandaag ook weer echt te merken en ik ben dankbaar.

Plots word ik op de rug geklopt. Miriam laat me weten dat de kleine M. weer heel ziek is. Hij geeft over en moet naar het ziekenhuis. Kijkende naar de kinderen wil ik hoop hebben maar bij M. is dat zo onrealistisch. De kleine M. kwam hier binnen met aids. Ik ben geen HIV-specialist maar begrijp dat er een groot verschil is tussen HIV-positief en aids. Iemand met HIV kan jarenlang geholpen worden met medicatie en goed voedsel. Zodra HIV overgaat in aids dan is het pappen en nathouden.

M. met Rose, onze outreachmedewerkster (links) en zijn zus

De kleine M. gaat naar het ziekenhuis, wordt weer opgelapt om vervolgens weer terug te vallen en zo gaat het maar door. Elke keer wordt hij magerder en elke keer wordt hij zieker. En je vraagt je af... M. gaat naar het ziekenhuis en de culturele dag gaat door. Dat is niet om onaardig te zijn. We zijn met velen en er moet gewoon wel eens iemand naar het ziekenhuis.

Bijgetankt van de culturele dag vertrek ik met ons gezin naar BG High in Ruiru. Daar hebben we heel veel bezoek. Teveel om op te noemen. Er worden hier mooie dingen gedaan. Een musical met de studenten, ICT les voor de jeugd en de docenten en er wordt een muzieklokaal gerenoveerd. Er wordt heel veel werk verzet terwijl ook velen van deze groep het BG project in Nyamira bezoeken. Veel aandacht dus voor alles en iedereen. En veel goede dingen.

Omdat ik wist van het tekort op de begroting, had ik al wat ideetjes. Ik wilde nieuwe projecten gaan opzetten om inkomen te genereren. Zo ben ik heel voorzichtig begonnen met het maken van kaarsen. Eerst maar eens kijken of ik überhaupt een kaars kan maken voor ik verder ergens aan denk. Het kaarsen maken lukte. Ondertussen zijn we zover dat we vorige week zaterdag een kraam hebben geopend in de shopping mall van Malindi waar we de kaarsen verkopen.

Afgelopen week zijn we met een tweede kraam begonnen in de mall van Mwpata, in de buurt van Mombassa. Geen idee of het gaat aanslaan. Niet geschoten is altijd mis, toch?.

Tegelijkertijd is dit ook weer een moeilijk punt. We starten iets omdat we weten dat er geld moet komen. Maar iets starten zonder geld is wel weer een bijna onmogelijke uitdaging. Maar goed, we doen een poging en hopen het beste.

We hebben ook een website voor de kaarsen met een heuse online shop. www.crazycandles.co.ke Niet dat ik verwacht dat u iets wilt kopen hoor. Dat is namelijk wel erg ingewikkeld om dingen naar Nederland te sturen. Maar gewoon, dat u even mee kunt kijken. En zodat u weet dat we allemaal ons best doen.

Dit was het weer voor nu.

Kwaheri (Tot ziens)

Ria Fennema